

ט' בניסן תשפ"ה
7 באפריל 2025
תיק 81075-2

פסק דין

בעניין שבין

1. עורך דין
2. חברת יזמות נדל"ן בבעלותו

לבין

1. יזם
2. חברת ההשקעות של היזם

הנתבעים והתובעים שכנגד

3. קבוצת נתבעים, חברי הקבוצה המקוריים

התובעים והנתבעים שכנגד

א. רקע

פסק הדין של בית הדין קמא עוסק בסכסוך כספי מורכב בין הנתבע שהינו יזם נדל"ן שהקים קבוצת רכישה באמצעות עמותה שנמצאת בשליטת התובע. הצדדים שיתפו פעולה בפרויקט בנייה בעיר בדרום הארץ. המחלוקת נסבה בעיקר סביב השאלה מי זכאי לקבל את "דמי הייזום" – האם חברת הניהול של התובע (כפי טענת התובע), או שרוב הסכום (75%) שייך ליזם ולחברת ההשקעות שבעלותו (להלן: הנתבעת), כרווח יזמי (כפי טענת הנתבע).

ביום כ"ט בשבט תשפ"ה (27 בפבר' 2025) הוציא בית הדין קמא פסק דין שבו הכריע בדעת רוב, שהתובעים חייבים לשלם לנתבעת סך של 491,800 ש"ח. כמו כן פטר בית הדין קמא את חברי העמותה המקוריים מתשלום כלשהו, כיוון שהוסבר להם שההתחייבות שלהם היא למראית עין.

ב. בקשות התובע ותגובת הנתבעת

התובע מבקש לקבל ארכה להגשת ערעור על פסק הדין מיום כ"ט בשבט תשפ"ה (27.2.2025), וכן להורות על הוצאת צו עיכוב ביצוע של פסק הדין עד להכרעה בערעור.

לדברי התובע, ביום מתן פסק הדין, הוא נבחר לעבודה מסוימת, שעבודתו לקראת קבלתו אליה דרשה את מלוא תשומת ליבו ומרצו, ולפיכך לא עלה בידו לעיין בפסק הדין וללמוד אותו לעומק עד למועד זה.

התובע טוען שנגרם לו עוול בפסק הדין וכי קיימות בו טעויות מהותיות ביישום הדין ובהבנת העובדות, ולכן בכוונתו להגיש ערעור מפורט ומנומק, תוך הסתייעות בטוען רבני מומחה אשר יסייע בגיבוש הטיעונים ההלכתיים הרלוונטיים. לאור כל זאת מבקש התובע לקבל ארכה להגשת הערעור עד ליום 20.4.2025, וזאת בהתחשב בחופשת חג הפסח הקרבה ובאה, וכן לעכב את ביצוע פסק הדין עד להכרעה בערעור, על מנת שלא ייגרם לו נזק בלתי הפיך.

הנתבעת הודיעה כי החברה מנוהלת באמצעות נאמנים, והם מוכנים לאפשר הארכה לצורך ערעור. לדברי הנתבעת נעשה טעות לרעתה. אומנם הנתבעת מסרבת לעיכוב ביצוע, כי התשלום יעבור מהתובע לנאמנים על-פי החלטה של בית משפט, כך שהכספים לא יחולקו עד למתן פסק דין בערעור.

ג. דיון

בקשה לארכה - הבקשה של התובע לארכה – מתקבלת, ושני הצדדים רשאים להגיש ערעור עד ליום 20.4.2025. לאחר מכן תינתן אפשרות לצד השני להגיב לכתב הערעור כמקובל. אציין שהנתבעת הביעה הסכמתה למתן ארכה הדדית. הנתבעת סבורה שיש בפסק הדין טעות לרעתה, ולדעתה "פסק הדין היה צריך לקבל את מלוא התביעה". ככל שהנתבעים מעוניינים להגיש ערעור מטעמם, עליהם לעשות זאת בהתאם לסדרי הדין ובכלל זה לשלם אגרה כנדרש.

עיכוב ביצוע – מעיקר הדין (רמ"א חושן משפט סימן יד סעיף ד), ככל ואחד מהצדדים מבקש מבית הדין עיכוב בביצוע פסק הדין, עד לאחר בירור הערעור – הבקשה נדחית ומחייבים את הנתבע לשלם כפי שקבע בית הדין (להרחבה במקורות ההלכתיים - עיינו בפסק דין ארץ חמדה גזית מס' 84093-2). יחד עם זאת, ישנן נסיבות בהן ימצא בית הדין לנכון להורות על עיכוב ביצוע. הב"ח (בסימן יד ס"ק ד) מציין שני נסיבות עקרוניות: א) חשש ממשי לטעות בפסיקת בית הדין קמא. ב) חשש בדבר קושי בהשבת הכספים. במציאות היום ניתן לומר שיש קושי להחזיר כספים שכבר הועברו לצד השני, ולפיכך יש מקום להורות על עיכוב בביצוע פסק הדין עד להשלמת ההליך בבית הדין לערעורים.

אוסף ואומר כי במקרים כעין אלו, בוחן בית הדין את מאזן הנוחות בין הצדדים. עיכוב ביצוע פסק הדין עלול להסב לנתבעת נזק מסוים, המתבטא בדחיית מועד קבלת הסעד הכספי אשר נפסק לטובתה. מאידך גיסא, במידה והערעור יתקבל בסופו של הליך, צפוי המערער להיחשף לנזק ממשי, הנובע מהקושי המובנה בהשבת הכספים אשר כבר שולמו, בחזרה לידי. דבר זה נכון במיוחד כאשר החברה אינה בשליטת הנתבע, אלא בשליטת נאמנים שמונו על ידי בית המשפט. על כן, מאזן הנוחות בנסיבות העניין נוטה באופן מובהק לטובת עיכוב ביצוע פסק הדין עד להכרעה סופית בערעור.

לסיכום: ניתן בזאת צו לעיכוב ביצוע פסק הדין, עד לסיום ההליך בבית הדין לערעורים.

ד. החלטות

1. הצדדים המפורטים בתחילת החלטה זו רשאים להגיש ערעור עד ליום 20.4.2025. לאחר מכן תינתן אפשרות לצד השני להגיב.
2. ניתן בזאת צו לעיכוב ביצוע פסק הדין שניתן ביום מיום כ"ט בשבט תשפ"ה (27.2.2025), עד למתן החלטה אחרת.
3. לא ניתן לערער על החלטה זו.

החלטה זו ניתנה ביום ט' בניסן תשפ"ה 7 באפריל 2025

בזאת באתי על החתום

הרב ישועה רטבי, אב"ד